

1. september 2025

Til Rovviltnemnda i region 2
Klima- og miljødepartementet

Klage på vedtak om lisensfelling på ulv i region 2

Foreningen Våre Rovdyr (FVR) klager herved på vedtaket om å åpne for lisensfelling på ulv i region 2 offentliggjort 22.08.25. Selv om det for regionen ikke er satt bestandsmål for arten, så er det heller ikke slik at kvote må settes for å eventuelt kunne skyte streifende individer som beveger seg innenfor regionsgrensen. Ulv er nå «forvaltet» til et eksistensielt minimum i Norge og står i akutt fare for å bli utryddet fra norsk fauna. Ulven er avhengig av store områder for å kunne streife omkring for å spre nye gener, og region 2 må tillate streifende individ uten av det i praksis er en stående fellingskvote på dyrene.

Bestandens situasjon

Ulven i Norge har en svært liten og sårbar bestand, og arten er klassifisert som kritisk truet på den norske rødlista. I overvåkingssesongen 2024–2025 ble det påvist mellom 59 og 66 ulver med tilhold i Norge, hvorav bare 40–47 hadde helnorsk tilhold, mens resten levde i grenserevir mot Sverige. Dette er en av Europas minste ulvebestander, til tross for at Norge har store områder som egner seg som leveområder for arten. Ulven har vært totalfredet siden 1973, men bestanden er fortsatt preget av innavl, lav genetisk variasjon og høy dødelighet, noe som truer artens langsiktige overlevelse.

Genetisk variasjon

Den norske ulvebestanden lider av alvorlig lav genetisk variasjon, noe som truer artens langsiktige overlevelse. Genetiske analyser har vist at hele den skandinaviske ulvebestanden i lang tid stammet fra bare tre individer, noe som har ført til høy grad av innavl. Dette kan gi biologiske konsekvenser som redusert fruktbarhet, lavere overlevelse blant valper og svekket motstand mot sykdom. Selv om det har kommet noen innvandrere fra den finsk-russiske bestanden de siste årene, er det fortsatt et stort behov for genetisk tilførsel og økt variasjon for å sikre en livskraftig bestand. Uten dette risikerer vi at ulven i Norge blir biologisk svekket og enda mer utsatt for utryddelse.

For å motvirke dette må ulven få tilgang til større og mer sammenhengende leveområder. Dagens forvaltningsmodell begrenser ulvens utbredelse til en smal ulvesone, og etablering utenfor denne sonen blir ofte møtt med fellingstillatelser. Dette hindrer naturlig spredning og genetisk utveksling. Ved å åpne opp for at ulven kan bruke større deler av landet, spesielt områder med lavt konfliktnivå, kan vi legge til rette for migrasjon, nye revir og genetisk styrking av bestanden. En mer fleksibel og økologisk forankret forvaltning er avgjørende for å sikre ulvens framtid i Norge.

Konklusjon

- Det er ingen faglig eller biologisk begrunnelse for hvorfor det skal settes en kvote for lisensfeling av ulv i region 2.
- Det må legges mer konkrete føringer på at genetisk status på individ som beveger seg inn i regionen avdekkes før noen andre tiltak skal vurderes.
- Det legges for lite vekt i vedtaket på hvilke forebyggende tiltak som skal og bør iverksettes når kjente individ streifer i regionen.

På vegne av de stemmeløse i norsk natur,

Foreningen Våre Rovdyr

Alette Sandvik, daglig leder, as@fvr.no

Ingvild Elise Ihle, rådgiver, ii@fvr.no